

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Het begin van de schepping van God

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **De oude profeet te Betel**
- 4 **Werkers in de dienst van de koning**
- 6 **De eindtijd**
- 7 **Belangrijke steden in het leven van Paulus (4)**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Een persoonlijk getuigenis**
- 10 **Vlees noch vis**

Kolossenzen 1:18; Openbaring 3:14

De huizen lijken stil en zwijgzaam, de gordijnen gaan dicht. Ook de bomen zwijgen als het ware, de laatste bladeren vallen. Het landschap verkeert in rust, de rust van de herfst en komende winter. Voorbij is de zomer met de vogels en de bloemen, hoewel het in oktober op sommige plaatsen nog meer dan 25 graden warm was. Maar de zomer is voorbij, het leven in de natuur lijkt tot stilstand te komen. De vissen in mijn vijver hebben geen honger meer, hoewel ik elke dag nog een paar korrels in het water gooi. Het is uiteindelijk toch herfst geworden.

Ja, het was uitzonderlijk weer; iedereen slaat er alarm over. Er waren vernietigende orkanen. Een enkele volgde plotseling een uitzonderlijke weg op de oceaan en stevende op Europa af. Zo zijn er steeds meer pieken en dalen in de natuur, en ijskappen die exponentieel snel smelten. Er zijn mensen die hierover alarm slaan en een gezamenlijke aanpak van de problematiek willen. Soms lijkt er overeenstemming en een akkoord wordt bereikt; maar een tijd later zeggen sommigen dit akkoord weer op. Ook in de mensenwereld volgen de pieken en dalen elkaar dus snel op. Mensen proberen fanatiek te sturen en te corrigeren. 'Als we onze CO² doelstellingen maar halen; het geeft niet als we er in 2030 een half procent naast zitten, we moeten het toch proberen'.

Wat moeten wij als christenen met al deze onrust? Laten wij de onrust ook toe in ons hart? Of weten we waar de tekenen van de huidige tijd op duiden en waar onze onrustige wereld naar toe gaat? Het lijkt erop dat de wereld als het ware midden in de herfststormen is beland. We staan op het punt dat de winter zal beginnen, de

tijd waarin er geen leven meer te zien is, waarin het levensgroen is afgevallen en de groei is gestopt. De wereld heeft haar bekleding en alles wat door God is gegeven weggeworpen.

Kleine successen worden aan onszelf en onze gezamenlijke inspanning toegeschreven, de rest komt voor rekening van een voor de mens onbarmhartige God. Het lijkt erop dat het oude gezegde dat in moeilijke tijden de kerken volstromen, niet meer opgaat. De kerken zelf spannen zich in om het hoofd te bieden aan de druk om zich te conformeren aan de huidige zogenaamde wetenschappelijke kennis. Kenners zeggen van de geboden oplossingen: 'het is vlees noch vis'. Ik moet meer denken aan wat tegen de gemeente te Laodicea werd gezegd. *'Dit zegt de Amen, de trouwe en waarachtige getuige, het begin van de schepping van God: Ik weet uw werken, dat u niet koud bent en niet heet. Was u maar koud of heet!'* (Openb. 3:14).

Hij die het begin van de schepping van God is, is ook de Amen. Hij heeft alle dingen in Zijn hand. Er gaat niets buiten Hem om, alles verloopt volgens Zijn plan. Kunnen we daarom nonchalant zijn? Nee, natuurlijk niet. Dat is pas echt lauw. Laten wij als christenen vurig, waakzaam en oplettend zijn. Moeilijke tijden zoals nu zijn voorzeggd, maar ze zullen na verdere moeilijkheden uiteindelijk uitmonden in de opbloei van nieuw leven in een weldadig voorjaar, waarin de heerlijke regering van God alles zal rechtzetten waarin de mens nu niet lijkt te slagen. De aarde zal weer bekleed worden met de heerlijkheid van God, als men Christus zal zien als de Amen en het begin van de schepping van God.

Een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

DE OUDE PROFEET TE BETEL

1 Koningen 13

'Jerobeam keerde na deze gebeurtenis niet terug van zijn kwade weg' (vs. 33-34; 1 Kon. 14:10; 15:29). De Here had Zichzelf verheerlijkt in de straf die Hij volvoerde aan Zijn dienstknecht. Maar hoewel de oude profeet Gods woord bevestigde, was het werk van de man Gods uit Juda tenietgedaan. Het bleef zonder vrucht en hij moest het verlies dragen. God was genoodzaakt Zijn ontrouwe dienstknecht te straffen, maar Hij eerde en wettigde wel diens boodschap door het lichaam van Zijn boodschapper te behoeden en te laten begraven (vs. 27-32; 2 Kon. 23:17-18). Dit was heel anders dan wat er gebeurde met de leeuwen, die de Here bijna 800 jaar later zond naar de Samaritanen, die de afgoden dienden. De leeuw uit 1 Koningen 13 at het lichaam van de man Gods *niet* op, en hij doodde *niet* de ezel die hem gedragen had. Hij bewaakte hen in alle rust, totdat ze werden weggehaald. *'Toen ging hij op weg en trof diens dode lichaam aan, op de weg geworpen, en de ezel en de leeuw die naast het dode lichaam stonden. De leeuw had het dode lichaam niet opgegeten en de ezel niet vermorzeld'* (vs. 28). Het machtige dier en het nederige dier stonden daar *samen* als twee levende getuigen van wat er was gebeurd. Door hun onderworpenheid aan de voorzienigheid van God bevestigden zij de dwaasheid van de gevallen mens, die door zijn ongehoorzaamheid en trots werd onderworpen aan de dood.

'Alle Schrift is door God ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen is, tot alle goed werk ten volle toegerust' (2 Tim. 3:16-17). *'Want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben'* (Rom. 15:4). Wordt het hart van een trouwe bijbellezer niet vertroost, als hij te midden van deze droevige omstandigheden de leeuw als bewaker naast het lichaam van de man Gods ziet staan? Is het niet treffend dat het werktuig van Gods wraak werd gedwongen het lichaam van Zijn dienstknecht te bewaken, en dat geheel in strijd met zijn instincten? Satan kan, als God het toelaat, over de muur klimmen die Hijzelf rondom de Zijnen heeft aangebracht. De Heer kan hem zelfs het lichaam van één van Zijn opstandige dienstknechten geven – maar alleen tot verderf van het vlees en opdat de geest gered wordt in de dag van Christus. Hoewel het verschrikkelijk is iemand te zien vallen in de handen van de levende God, is Zijn tucht toch ook niet het bewijs van Zijn Vaderlijke zorg en barmhartigheid? Zo verheerlijkt God de heiligheid van Zijn genade en de volmaaktheid van Zijn gerechtigheid in Zijn huis. Dit lijkt me de ernstige

waarschuwing, die we hier ter harte moeten nemen. Dit wordt onderstreept door de rust van dit laatste toneel uit deze geschiedenis, en de eer die meer dan drie eeuwen later werd bewezen aan de overblijfselen van de beide profeten door middel van koning Josia.

Twee gevaren die ons bedreigen

Als getuigen van de Heer moeten wij twee gevaarlijke klippen mijden: lichtzinnigheid en luiheid. Als wij weten dat de rechtvaardige met moeite behouden wordt, omdat het oordeel begint bij het huis van God; en dat er zelfs onvoorzichtige arbeiders zijn, die ternauwernood gered worden als door het vuur heen; en dat de roede van de Vaderlijke tucht ons nooit slaat zonder dat het onuitsprekelijke meegevoel van de Heiland erdoor bewogen is; als wij ten slotte in elk opzicht de gedachten van de Heer kennen - hoe moeten wij dan niet waken en bidden om in de gemeenschap van Jezus onze lichtzinnigheid te overwinnen en de onverschilligheid van onze harten te oordelen ten aanzien van alles wat de eer van God betreft in de Gemeente! Hetzelfde denken van Christus, die door het geloof in onze harten woont, zal ons bewaren voor de luiheid van de lafaard, die zegt: *'Er is een leeuw op de straat, ik moest eens op het plein gedood worden!'* (Spr. 22:13).

Het is duidelijk dat ieder lid van het lichaam van Christus zich door de Geest moet laten leiden, en de kenmerken toont van een getuige die echt ernaar verlangt de kroon te verwerven die hem is voorgesteld. Het ernstige onderwijs van ons hoofdstuk zou ons ertoe moeten aansporen om voor Gods aangezicht antwoord te zoeken op de volgende vragen: Beantwoordt de Gemeente als het éne lichaam en het werktuig van de Heilige Geest, die haar bijeen vergadert en vormt op aarde, aan datgene wat de Heer verlangt van de Zijnen? Namelijk dat hun praktische eenheid de wereld ertoe brengt te geloven dat God Hem heeft gezonden (Joh. 17:21)? Of verkeert zij in dat opzicht ook in een toestand van volledig verval, en staat ze dus vlak voor het oordeel als het geheel van Zijn getuigen te midden van de duisternis van de tegenwoordige eeuw? Spreken haar wereldsgezindheid en haar verdeeldheid niet duidelijk van de ontrouw van de bruid van Christus?

Zijn wij bereid te luisteren naar de stem van de Heer, zoals passend is voor saamhorige leden die zich bewust zijn van het falen van Gods volk? Staan we open voor de geest van de profetie, die Hij ons in Zijn Woord verkondigt?

Wij dienen ons af te vragen wat de Gemeente is naar Gods gedachten, en wat ze had moeten zijn op aarde overeenkomstig haar verantwoordelijkheid. Ten slotte moeten we ons realiseren wat ze geworden is door het falen van al haar leden, maar vooral van de leiders die zichzelf op de voorgrond hebben geplaatst. Laten wij letten op het woord van vertroosting over koning Josia, dat onfeilbaar in vervulling is gegaan: *'Vóór hem was er geen koning aan hem gelijk (...); en na hem stond zijns gelijke niet op'* (2 Kon. 23:25). Behoren wij tot de getrouwen in Juda? Of horen wij bij Betel met zijn altaar, zijn priesters, zijn feesten en alle bevelen en instellingen, die koning Jerobeam had uitgedacht om Israël van God af te trekken en het een grove zonde te laten bedrijven (2 Kon. 17:21)?

Of zijn wij misschien nakomelingen van de oude profeet, die halt houden op de weg naar Jeruzalem en in Betel wonen? Willen wij in een goede verstandhouding leven met de vijanden van het huis van David, en ten slotte de profeet verleiden die een getuige van God moest zijn? Als men in zo'n toestand kostbare dingen tegen Israël en misschien tegen Jerobeam kan zeggen, blijven die waarheden krachteloos, omdat ze worden gezegd door iemand die brood eet en water drinkt in zijn huis te Betel! Zo'n profeet, hoe eerbiedwaardig hij ook lijkt, kan zich alleen tegen de waarheid verzetten, zodra hij staat tegenover een waar getuige van de Heer.

Het getuigenis van een goed geweten is dus belangrijk tegenover hen die kwaad van ons spreken en onze goede wandel in Christus lasteren (1 Petr. 3:16). Ondanks onze ellende en zwakheid mogen wij ons discipelen noemen van de éne getrouwe en waarachtige Getuige! Laten wij met alle kracht van het geloof het kostbare licht vasthouden, dat ons door de genade en trouw van Jezus is geschonken. Het is mogelijk dat we soms geroepen zijn om alleen te wandelen, en vermoeid en miskend zijn. Als wij dan door 'oude profeten' worden aangesproken, laten wij niet met hen mee teruggaan! Op die manier zullen wij de fatale ontmoeting met de leeuw vermijden, die op de loer ligt op de weg van de man Gods, die teruggegaan was om brood te eten en water te drinken in Betel.

Ik hoop dat het zo met ons mag gaan – met u, met mij, met ons allemaal – zodat wij vrolijk en overwinnend de heilige stad mogen binnengaan. Ik geloof niet dat er ooit onder het volk van God twee getuigenissen hebben bestaan, die allebei het getuigenis van Hemzelf waren.

Er is een getuigenis nodig voor de behoeften van Zijn huis en overeenkomstig de zorg van zijn soevereine Hogepriester. Ik zeg dit met het oog op de heerlijkheid van God en de omstandigheden van Zijn volk. Ik bedoel niet het min of meer persoonlijke getuigenis aangaande de verlossing en de verzoening, of evangelisatie. Maar ik bedoel de gemeenschappelijke plaats en wandel van de Gemeente als het lichaam van Christus, dat het licht van het Woord vertoont te midden van de duisternis van de tegenwoordige boze eeuw.

Er zijn wel twee grote kampen in de christenheid met verschillende banieren, en dat is nog een ander kwaad. Maar er is maar één getuigenis te midden van de ontrouw van het volk van God. Dit getuigenis zou niet één zijn, als het niet van God kwam. Het richt zich tot beide kampen, overeenkomstig het licht van het Woord en het inzicht van de Geest. Het wil de noden aanwijzen en hulpbronnen aanreiken aan hen die in Christus zijn, overeenkomstig de geest van het priesterschap en de rijkdom van Christus, het Hoofd en de Behouder van de Gemeente. Het getuigenis van God is geroepen het kwaad te oordelen, maar haar mooiste taak is de heiligen op te roepen zich van het kwaad af te zonderen, terwijl men de wereldsgezindheid ontvlucht evenals het zoeken van de eer van mensen. Door de waarheid te verkondigen en de gelukzalige hoop en de hemelse roeping van de Gemeente voor te stellen, waarschuwt het de verlostten zich van valse profeten af te wenden, en ook van elke menselijke godsdienst, hoe mooi en listig die ook mag worden voorgesteld.

Rijke beloning

Wij zullen een rijke beloning ontvangen, hoewel wij onwaardig zijn in onszelf, als wij in vrede en als nazireeërs het woord van Zijn volharding bewaren. Hij heeft tegen de engel van de gemeente te Sardis gezegd: *'Bedenk dan hoe u het ontvangen en gehoord hebt en bekeer u. Als u dan niet waakt, zal Ik komen als een dief, en u zult geenszins weten op wat voor uur Ik tot u zal komen'* (Openb. 3:3). Hij heeft tegen het lauwe Laodicea gezegd: *'Daarom, omdat u lauw bent en niet heet of koud, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat u zegt: Ik ben rijk en verrijkt en heb aan niets gebrek'* (Openb. 3:17). Dus broeders, laten wij oppassen hoe wij horen. Hebben wij niet al meermalen een dwaling zien verdwijnen, naarmate het licht vorderingen maakte door de genade van God? En als de dwalingen her en der opduiken, komen ze altijd voort uit dezelfde bron. Omdat ze namelijk de vrucht zijn van de wijze van horen; dat wil zeggen van de omstandigheid dat zij die lezen en luisteren, dit verkeerd doen. Laat iedere verlostte die de gemeenschap van de Heer zoekt, in waakzaamheid en met gebed en vasten de kenmerken van een waar getuige van Jezus vertonen. Ik denk dat ik de wens vertolk van de meeste christenen die leven in deze spannende tijd, waarin zoveel verschillende noden merkbaar zijn in de gemeente van de Heer.

'Wat u echter hebt, houd dat vast totdat Ik kom' (Openb. 2:25).

'Ik kom spoedig, houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt' (Openb. 3:11).

WERKERS IN DE DIENST VAN DE KONING

1 Kronieken 4:21-23

'De zonen van Sela, de zoon van Juda, waren: Er (...) en de geslachten van de linnenwevers van Bet-Asbea (...) Joas en Saraf die Moab hebben beheerst; en Jasubi-Lechem - dit zijn oude geschiedenissen. Zij waren de pottenbakkers, bewoners van Netaïm en Gedera; zij woonden daar bij de koning en stonden in zijn dienst'.

De kronieken van Juda, de koningsstam

Velen hebben helaas de gewoonte om bij het dagelijks bijbellezen de geslachtsregisters van 1 Kronieken over te slaan. Wij hebben in deze hoofdstukken echter niet te maken met een dorre opsomming van namen, want de naamlijsten worden telkens afgewisseld met interessante bijzonderheden die de kroniekschrijver weet te verhalen. Zo vinden wij in ditzelfde hoofdstuk het belangwekkende gebed van Jabes (4:10), terwijl het volgende hoofdstuk spreekt over de kracht van het gebed in de strijd tegen de Hagarenen (5:20). Elders vinden wij waardevolle opmerkingen over de eredienst en details uit het familieleven van de Israëlieten en de geschiedenis van de stammen. Zo lezen wij in 1 Kronieken 4:21-23 over een bepaalde tak van de zonen van Sela, die als linnenwevers en pottenbakkers werkzaam zijn geweest. Aan deze paar verzen willen wij nu aandacht besteden, vanwege de geestelijke lessen die aan beide beroepen kunnen worden verbonden en ook vanwege de vermelding dat deze Selanieten 'bij de koning woonden en in zijn dienst stonden'.

In dit verband is het ook van belang te letten op het grote doel van de geschiedschrijving in deze hoofdstukken: het gaat uiteindelijk om de persoon van David, de man naar Gods hart, de koning bij de gratie Gods. David is degene die centraal staat in 1 Kronieken. In de registers wordt dan ook de meeste aandacht geschonken aan de koningsstam Juda (hst. 2-4), en de bevolking van Jeruzalem (hst. 9). De stam Levi neemt eveneens een belangrijke plaats in (hst. 6 en 9), maar dit past ook heel goed in het kader van dit boek. Want David treedt hier op als priester-koning en hij fungeert als wetgever voor de Levieten. Wij mogen David in al deze opzichten zien als een type van Christus, de ware Koning-Priester, die Zijn volk met wijsheid regeert en het ook voorgaat in de eredienst. Hij leidt ons in onze aanbidding in geest en waarheid. Hij heft te midden van de Gemeente een eeuwigdurend loflied aan (Joh. 4:23-24; Fil. 3:3; Hebr. 2:12; 13:15; 1 Petr. 2:5; Openb. 1:5-6).

Medewerkers van de koning

Het is dus wel een aantrekkelijke gedachte om bij 'de koning' van 1 Kronieken 4:23 speciaal aan koning David te denken, hoewel dit vers evenzeer van toepassing zal zijn geweest op zijn opvolgers. Uit 1 Kronieken 27:25-31 weten wij dat David uitgestrekte bezittingen had: landerijen, voedselvoorraden, levende have. Op de koninklijke domeinen zullen ongetwijfeld ook handwerkers bezig geweest zijn, onder andere om te voorzien in de behoefte aan linnengoed en aardewerk. De meeste oudere vertalingen geven de plaatsnamen Netaïm en Gedera letterlijk weer, zodat de indruk wordt gewekt dat de pottenbakkers hun domicilie hadden bij de koninklijke 'plantages' en 'tuinen' (1 Kron. 4:23). Misschien gold dit ook van de linnenwevers die in vers 21 worden genoemd. Het is onduidelijk of vers 23 terugslaat op alle nakomelingen van Sela, of alleen op degenen die in vers 22 worden genoemd. Enkelen van hen hebben een hoge positie bekleed in Moab: Joas en Saraf hebben Moab beheerst.

Slaan deze oude geschiedenissen op de tijd dat Moab schatplichtig was aan koning David? Of hebben ze betrekking op een eerdere periode? De Joodse traditie legt verband met de geschiedenis van Ruth, die met Naomi terugkeerde naar Betlehem. De naam Jasubi-Lechem in vers 22 dient dan gelezen te worden als een korte zin: zij keerden terug naar Lechem, d.i. Bet-Lechem. Betlehem, het 'broodhuis', was de woonplaats van Boaz en de geboorteplaats van koning David. Ja, Christus Zelf, de grote Zoon van David, is hier geboren (Mi. 5:1; Matt. 2:4-6). Het is een goede zaak daarheen terug te keren uit het vreemde land, en dan ook in dienst te staan van de koning die God heeft uitverkoren. Dat geldt ook in overdrachtelijke zin. Wanneer wij het 'broodhuis' hebben verlaten, d.i. de plaats waar God leven en overvloed geeft in Zijn nabijheid, dient er een werk van *herstel* plaats te hebben, zodat wij tot Hem terugkeren en ons leven opnieuw toewijden aan Hem en aan de Man van Zijn welbehagen.

De beide beroepen die hier worden genoemd, krijgen een bijzondere betekenis in het licht van het Nieuwe Testament. De *linnenwevers*, makers van fijn lijnwaad (byssus), doen ons denken aan het gereedmaken van het bruiloftskleed van blinkend, rein, fijn linnen door de bruid van het Lam (Openb. 19:7-8). Het fijne linnen spreekt van de rechtvaardige daden van de heiligen, dus van de goede werken die God tevoren voor ons heeft bereid, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef. 2:10).

Het bruiloftskleed wordt nu reeds geweven, doordat Gods kinderen ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig leven in de tegenwoordige eeuw (Tit. 2:12). In die zin zijn alle gelovigen dus werkzaam als 'linnenwevers' en komt het erop aan dat wij trouw worden bevonden in de dienst van 'de Koning', de Heer Jezus Christus ¹.

Het beroep van de *pottenbakker* tekent een ander aspect van onze verantwoordelijkheid, waarmee met name ouders en opvoeders te maken hebben. Zoals leem in de hand van de pottenbakker, zo zijn wij allen in Gods hand (Jer. 18:6). God doet met ons naar Zijn welbehagen en Hij vormt ons voor de taak waartoe Hij ons heeft bestemd. Deze beeldspraak komt ook voor in het Nieuwe Testament. De gelovigen zijn 'vaten van de barmhartigheid', die God tevoren tot heerlijkheid heeft bereid (Rom. 9:23). Dat is onze positie in Christus. En wat onze praktijk betreft, dienen wij 'vaten' te zijn waaraan God een welgevallen heeft, 'vaten tot eer van de Meester, tot alle goed werk toe bereid' (2 Tim. 2:21). God is voortdurend bezig om ons te vormen en ons te polijsten tot vaten die aan Zijn gedachten beantwoorden. Als de grote Boetseerder is Hij met ons bezig en vormt Hij ons naar Zijn wil. Gelovige ouders en opvoeders mogen dit voorbeeld navolgen en de hun toevertrouwde kinderen vormen tot 'vaten' die bruikbaar zijn voor de Heer. Dat gebeurt door hen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer (Ef. 6:4), door hen rekening te laten houden met de goddelijke rechten en wensen van Christus. Wij weten dat dit alleen mogelijk is in grote afhankelijkheid van de Heer, in nauwe gemeenschap met Hem. Is het niet treffend dat in 1 Kronieken 4:23 wordt vermeld van de pottenbakkers, dat zij 'bij de koning woonden en in zijn dienst stonden'?

Dit laatste is trouwens een algemeen beginsel dat op ons allemaal van toepassing is. Het Nieuwe Testament roept ons ertoe op met een voornemen van het hart

1) Als christenen roepen wij Hem niet aan als onze *Koning*, maar als onze *Heer*. Christus is het Hoofd van de Gemeente en de Heer en Meester van iedere individuele gelovige, maar Hij is de Koning van Israël en van de hele aarde (vgl. Joh. 1:50 en 20:28).

bij de Heer te blijven en te volharden in Zijn dienst (zie o.a. Hand. 11:23; 1 Kor. 4:1-4; Kol. 4:17; 2 Tim. 4:5). Het is enerzijds een groot voorrecht in de nabijheid van de Heer te mogen leven, maar anderzijds is het een grote verantwoordelijkheid. Wij mogen bij Hem wonen, wij mogen verblijven in Gods huis tot in lengte van dagen, Zijn liefelijkheid aanschouwen in Zijn tempel en Zijn gemeenschap smaken doordat wij als aanbidders tot Hem mogen naderen. Maar het is duidelijk dat dit ook *verplichtingen* schept. De Heer wil dat wij Hem trouw zullen dienen, dat wij Zijn gezag over ons leven erkennen en onszelf geheel en al ter beschikking van Hem zullen stellen. In de dienst van 'de Koning' te zijn, voor Zijn aangezicht te staan, brengt onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Zijn gezag met zich mee.

Wanneer wij bij 'de koning' speciaal aan David denken, zijn er veel voorbeelden te noemen van mensen die bij hem woonden en in zijn dienst stonden. Een van de mooiste voorbeelden is wel dat van de helden van David, die in de nood van hun leven de toevlucht tot hem namen en zich bij hem volkomen veilig wisten (1 Sam. 22:1-2, 23). Nadat zij zich bij hem hadden gevoegd, werd David hun aanvoerder. Zij stonden voortaan in zijn dienst en zij deelden zowel in zijn verwerping als in zijn verhoging. Zo is het ook met ons: wij zijn nu verbonden met de Heer, die door de wereld is verworpen. Wij staan onder Zijn gezag, en bij Zijn wederkomst zullen wij delen in Zijn heerlijkheid. Een ander treffend voorbeeld is dat van Mefiboset, over wie koning David zich ontfermde. David bracht hem bij zich te Jeruzalem, en hij at aan zijn tafel als een van de zonen van de koning. Zo zijn wij, die van nature dode zondaars waren, door Gods goedheid in de directe tegenwoordigheid van de grote Koning gebracht. Wij mogen wonen in Zijn huis, in Zijn tempel, in Zijn stad. Wij mogen aanzitten aan de tafel van de Heer, zoals Mefiboset aanzat aan de tafel van koning David (2 Sam. 9:11-13). Hoge voorrechten zijn ons geschonken; wij zijn met weldaden overladen. Laten wij dit niet vergeten en onszelf volkomen toewijden aan de dienst van de Heer, die ons heeft gekocht met de prijs van Zijn bloed.

Advertentie

De drie kruisen

en het evangelie van Gods genade

C.H. Mackintosh

ISBN/EAN: 978-94-91797-26-2

32 blz. Prijs: 2,50 Euro

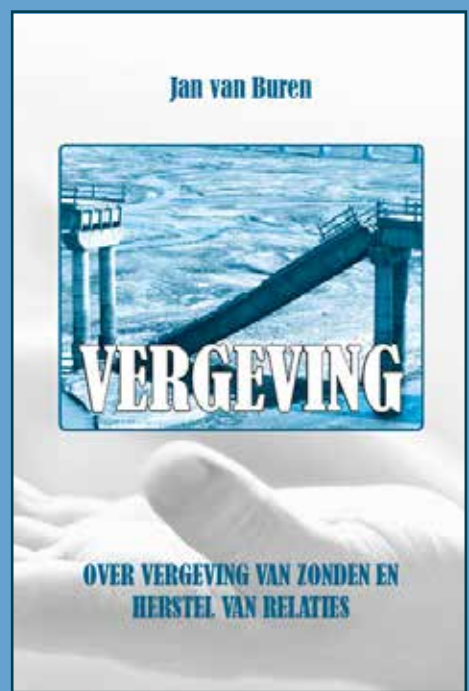
Vergeving

over vergeving van zonden en herstel van relaties

Jan van Buren

ISBN/EAN 978-94-91797-28-6

108 blz. Prijs: 7,50 Euro

DE EINDTIJD

9. De val van Satan uit de hemel

'En er kwam oorlog in de hemel: Michaël en zijn engelen voerden oorlog tegen de draak, en de draak voerde oorlog en zijn engelen; en hij was niet sterk genoeg, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden. En de grote draak werd neergeworpen, de oude slang, die genoemd wordt de duivel en de satan, die het hele aardrijk misleidt; hij werd neergeworpen op de aarde en zijn engelen werden met hem neergeworpen. (...) Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u neergekomen met grote grimmigheid, daar hij weet dat hij weinig tijd heeft' (Openb. 12:7-9, 12).

Het verband tussen deze verzen kan als volgt worden omschreven: in het begin van dit hoofdstuk zien we het volk Israël uitgebeeld als een vrouw die op het punt staat te bevallen. Zij baart een zoon waarvan wordt gezegd dat hij de naties zal hoeden met een ijzeren staf, maar daarna wordt hij weggerukt naar God en Zijn troon. Als we dit vergelijken met Psalm 2, blijkt al gauw dat deze zoon de Christus is, die is voortgekomen uit het volk Israël en na Zijn kruisdood naar God is teruggekeerd. Over de vrouw wordt gezegd dat ze in de woestijn vlucht, waar God haar 1260 dagen – dat is drieënhalf jaar – behoedt en bewaart (zie ook het hoofdstuk 'De Grote Verdrukking'). In de verzen 13-17 lezen we dat de vrouw vlucht, omdat zij vervolgd wordt door de draak die op de aarde is neergeworpen.

Oorlog in de hemel door Pieter Paul Rubens (1619).

Op het moment waarop de satan en zijn demonen (gevalen engelen die aan zijn kant staan) worden neergeworpen, begint tegelijkertijd de Grote Verdrukking.

Overigens komen we de engel Michaël op vier plaatsen in de Bijbel tegen: in Daniël 10 en 12, in de brief van Judas en hier in Openbaring 12. Deze plaatsen laten zien dat hij speciaal voor het volk Israël strijdt. Michael en zijn engelen zijn degenen die strijden tegen de draak en zijn demonen. In dit gedeelte worden verschillende namen van de draak genoemd:

- de grote draak: als zodanig is hij een despoot en verderver, vooral als vijand van het volk Israël. Hij wordt alleen in het boek Openbaring zo genoemd;
- de oude slang: de listige verleider sinds Genesis 3;
- de duivel: letterlijk 'degene die alles in de war brengt', die Gods plannen wil uitschakelen; en
- (d) de satan: de tegenspeler van God.

Satan had tot op dit ogenblik toegang tot de hemel en hij kon zelfs voor Gods troon komen om daar de uitverkorenen van God aan te klagen. In de eerste hoofdstukken van het boek Job wordt op indrukwekkende wijze een dialoog tussen God en de satan beschreven. Deze hoofdstukken laten ons iets van zijn handelwijze met de mensen zien, maar ook van het handelen van God, die uiteindelijk het lot van de aarde en de mensen die op de aarde leven in Zijn hand houdt.

Vanaf dit moment heeft de satan dus geen vrije toegang tot Gods troon meer. Zijn enige verblijfplaats is de aarde. De aarde en de zee wordt een 'wee' toegeroepen, omdat de duivel op de aarde is neergeworpen en als een razende tekeer gaat. Hij weet dat hij nog maar drieënhalf jaar de tijd heeft, voordat hij voor een periode van duizend jaar gebonden en in de afgrond geworpen zal worden (Openb. 20:1-3).

Daarom probeert hij met zijn demonen de bewoners van de aarde op weergalozige wijze te verleiden, zodat zij tegen God in opstand komen en afgoderij bedrijven. Zijn vijandigheid zal hij met name richten tegen een klein volk, het volk Israël. Zoals hij bijna 2000 jaar geleden door de kindermoord te Betlehem door middel van Herodes geprobeerd heeft Christus uit te schakelen, zal hij dan proberen Israël te gronde te richten. Om precies te zijn zal zijn vijandschap zich richten tegen de Joden die in God geloven, want het grootste deel van het volk zal zich vrijwillig aan de macht van de antichrist onderwerpen en hem volgen in zijn afgoderij. Dan zullen de getrouwen op verschrikkelijke wijze vervolgd worden.

BELANGRIJKE STEDEN IN HET LEVEN VAN PAULUS (4)

Griekenland

Filippi

Deze oorspronkelijk door Thraciërs bewoonde stad is in 356 v. Chr. bezet door koning Filippus II van Macedonië (de vader van Alexander de Grote), die de stad naar zichzelf noemde. Dit is de eerste keer in de Griekse geschiedenis dat een stad naar een mens werd genoemd, maar in de wereldgeschiedenis was dit al veel eerder gebeurd (zie Gen. 4:17). Vanaf 168 v. Chr. maakte het gebied waarin Filippi lag, deel uit van het Romeinse rijk. Dit gebied werd in 146 v. Chr. ingericht als de provincie 'Macedonia'. De provincie stadhouder zetelde in Tessalonica.

Filippi als kolonie

Na 42 v. Chr. begon de Romeinse generaal Antonius met de kolonisatie van Filippi. Hij stichtte hier een kolonie voor zijn veteranen. Toen Octavianus in 31 v. Chr. Antonius verslagen had en alleenheerser was geworden, zette hij, inmiddels Augustus geheten, de kolonisatie van Filippi voort en liet er nog meer veteranen wonen. Ook hij noemde de stad naar zichzelf: zij heette nu *Colonia Iulia Augusta Philippensis*. Filippi kreeg nu de bevoorrechte positie van kolonie met stadsrecht: het bestuur van de stad was zelfstandig, d.w.z. niet onderworpen aan dat van de provincie stadhouder.

In een kolonie als Filippi woonden twee soorten mensen:

1. Romeinse burgers uit Italië, die de stad moesten koloniseren.
2. Romeinse burgers uit een provincie, zoals Paulus en Silas, met dezelfde rechten als de onder punt 1 genoemden, nl. vrijstelling van geseling, vrijstelling van arrestatie behalve in ernstige gevallen (zie Hand. 16:37-39; 22:25), en recht op hoger beroep bij de keizer (Hand. 25:11vv.).

Bewoners van koloniën behielden dus hun Romeinse burgerrecht. Dit hield ook in dat zij, als zij toevallig in Rome aanwezig waren op het moment van stemmingen of verkiezingen, hun stem mochten uitbrengen. De Filippiërs waren trots op hun stad, op hun band met Rome en op hun Romeinse cultuur en wetgeving. Veel inwoners spraken dan ook Latijn. Filippi is wel een reproductie van Rome genoemd.

Kolonisten en christenen

In Filippi zijn bijna uitsluitend Latijnse inscripties gevonden. Als hierop sprake is van de Filippiërs als *cives Romani*, d.i. 'Romeinse burgers', dan wordt er

steeds de aanduiding VOL aan toegevoegd. Dit laatste is de afkorting van 'Voltinia tribu', d.i. 'behorend bij het district Voltinia'. Alle burgers in de stad Rome waren geregistreerd in zo'n district. Ook de burgers in koloniën werden collectief aan zo'n district toegewezen en als burgers daarvan geregistreerd. In het geval van Filippi was dit de 'tribus Voltinia'.

Voor elke burger van Filippi was zijn *politeuma* (d.i. burgerrecht) met de 'tribus Voltinia' verbonden. Wie daarin was ingeschreven, had zowel het *politeuma* van Filippi als dat van de Romeinse burger: hij was burger van Filippi én van Rome. In de genoemde 'tribus Voltinia' stonden behalve burgers van de stad Rome en van Filippi ook burgers van andere steden in het Romeinse rijk ingeschreven. Maar alleen de *christenen* in deze steden hadden naast deze registratie in Rome in de 'tribus Voltinia' nog iets anders met de *christenen* in Filippi gemeen, en dat is hun *burgerschap in de hemelen* (Fil. 3:20).

Hun *Romeinse burgerrecht* was door de grote afstand tot Rome weinig meer dan een fictie. Het bijbehorend stemrecht kon immers alleen in Rome worden uitgeoefend. Met het *burgerrecht in de hemelen* was het anders: dit konden de christenen in Filippi en kunnen de christenen van onze tijd feitelijk evenmin uitoefenen, maar *deze toestand is tijdelijk*. Wij verwachten immers de *Heer Jezus Christus*. Hij is nabij (Fil. 4:5)! Als Hij komt, zal Hij de hemelburgers in staat stellen hun burgerrecht in de hemel ten volle uit te oefenen. Zij zullen vanaf dat moment altijd bij de Heer zijn (vgl. 1 Tess. 4:17). Intussen wandelen zij in overeenstemming met de waardigheid van hun hoofdstad in de hemel.

Dus, om nog even naar de Filippiërs terug te gaan:

- het uitoefenen van het burgerrecht van een Romeins burger in de 'tribus Voltinia' was voor een inwoner van Filippi in de praktijk onmogelijk en daardoor bijna fictief.
- het uitoefenen van het burgerrecht van een christen in de hemel is binnenkort reeds mogelijk. Daarom geldt: wie zijn burgerrecht in de hemel weet, hoeft het aardse niet meer na te jagen en geen 'aardse dingen te bedenken' (Fil. 3:19).

Beide soorten 'burgerrecht' van de christenen in Filippi waren overigens geregistreerd:

- hun *Romeins burgerrecht* stond geregistreerd in de tribus Voltinia in Rome;
- hun *hemels burgerrecht* stond geregistreerd in het boek van het leven (Fil. 4:3).

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Uw tanden zijn als een kudde pasgeschoren [schapen] die zijn opgekomen uit de wasplaats. Alle werpen zij tweelingen, geen van hen is zonder jongen. Als een scharlakenrode draad zijn uw lippen en uw spreken is bekoorlijk. Als een opengesprongen granaatappel zijn uw slapen door uw sluier heen' (Hoogl. 4:2-3).

Tanden, lippen en slapen van de bruid

Dan spreekt de bruidegom over haar tanden, die hij vergelijkt met *'een kudde pasgeschoren schapen'*. De tanden dienen om voedsel te kauwen en dit in zich te kunnen opnemen. In geestelijke zin kunnen we zeggen dat de gelovige de woorden van de Heer Jezus 'eet'. Jeremia zegt: *'Zodra Uw woorden gevonden werden, at ik ze op. Uw woord was mij tot vreugde en tot blijdschap in mijn hart, want Uw Naam is over mij uitgeroepen, HEERE, God van de legermachten'* (Jer. 15:16). Bij hem zien we dat hij Gods woorden graag at, omdat Gods Naam over hem was uitgeroepen.

Tanden kunnen ook verkeerd gebruikt worden. Daarvoor waarschuwt de apostel Paulus de gelovigen in de gemeenten in Galatië. Hij ziet dat ze de wet weer willen invoeren. Als gelovigen zich weer onder de wet plaatsen of die aan anderen opleggen, en de wet weer wordt ingevoerd in hun leven om die te gaan houden, is het resultaat dat men elkaar *verslindt*. Paulus is daar duidelijk over en zegt: *'Als u echter elkaar bijt en opeet, kijk dan uit dat u niet door elkaar verslonden wordt'* (Gal. 5:15; vgl. Ps. 57:5; Joël 1:6).

De tanden worden hier dan ook niet vergeleken met leeuwen, maar met *schapen*. Schapen verscheuren geen andere dieren, maar volgzaam gaan ze achter de Goede Herder aan, Die hen naar grazige weiden brengt. Een kudde schapen wijst op het grazen in groene weiden, en het onderscheid kunnen maken tussen wat goed voedsel is en wat het niet is. Een *schaap* is ook een beeld van Christus Zelf in Zijn stilzwijgende overgave aan de wil van God. Deze eigenschap kenmerkt ook de gelovige.

Bij pasgeschoren schapen is het duidelijk dat de wol eraf is geschoren. De geestelijke betekenis van scheren is dat de gelovige alles oordeelt wat van zijn zondige vlees is en waarop hij zich beroemt. Het stelt het oordeel voor over wat uit zijn oude natuur voortkomt. De melaatse die gereinigd moest worden, moest helemaal kaal worden geschoren (Lev. 14:8-9). Priesters mochten geen wollen kleren dragen, als ze het heiligdom binnengingen (Ezech. 44:17).

Het voedsel van de bruid wordt gekenmerkt door *reinheid*. De bruid voedt zich geestelijk met de woorden van de bruidegom. Dat maakt haar helemaal schoon, alsof ze *'uit de wasplaats'* komt. Water is het bekende beeld van het Woord van God (Ef. 5:26; Tit. 3:5). Door het lezen van het Woord van God worden we gereinigd van de onreinheid, die we zo snel oplopen als we door de wereld gaan. We ontkomen er niet aan. Daarom is het belangrijk telkens Gods Woord te lezen en weer zuiver te worden in ons denken.

Het gevolg is ook dat er een evenwichtig geloofsleven is. Dat wordt voorgesteld in de *'tweelingen'*. Het is opmerkelijk dat de eerste tandjes die een kind krijgt, per paar verschijnen. Het gezonde onderwijs uit Gods Woord heeft een gezonde praktijk tot gevolg. Er zal geen dweperij zijn over allerlei waarheden, en er zal geen overtrokken nadruk worden gelegd op het praktisch christelijk leven. Beide aspecten moeten in evenwicht zijn.

Dat heeft geestelijke vrucht tot gevolg, waaraan we mogen denken bij de uitspraak: *'geen van hen is zonder jongen'*. Anderen worden aangemoedigd ook zo te leven. Timoteüs en Titus worden aangespoord voorbeelden te zijn voor *anderen* (1 Tim. 4:12; Tit. 2:7). Vooral oudere mannen en vrouwen hebben de gelegenheid voorbeelden voor de jongeren te zijn (Tit. 2:2-5).

Dan spreekt de bruidegom over haar *lippen* in vers 3. Lippen vormen de woorden die we spreken, en zijn daarom een beeld van de taal. Onze *tanden* zijn de instrumenten om voedsel dat door de Heer is gegeven te ontvangen en te vermalen, en de *lippen* zijn de middelen om tot uitdrukking te brengen wat we van Hem hebben ontvangen. Haar lippen worden vergeleken met *'een scharlakenrode draad'*.

Dat herinnert zowel aan de zonde als aan de bevrijding van het oordeel over de zonde. Jesaja spreekt over zonden die als *scharlaken* zijn, wat betekent dat er bloedschuld op het volk rust, maar hij wijst ook erop dat zij *wit* kunnen worden als sneeuw (Jes. 1:18). De bevrijding van het oordeel zien we in de geschiedenis van Rachab. Zij moest een scharlaken koord aan het venster van haar huis op de muur van Jericho hangen (Joz. 2:18, 21). Dit scharlaken koord was het teken van haar redding van het oordeel dat over Jericho kwam.

Het beeld is hier dat de gelovige woorden gebruikt, die zijn bevrijding uit de macht van de zonde duidelijk maken. Dit komt tot uiting in het spreken dat *'bekoorlijk'* is.

Vervolg op pag. 12

EEN PERSOONLIJK GETUIGENIS

Het leven van een gelovige in de Heere Jezus
is vol met verrassingen

Op zoek naar de zin van het leven

Er is niets saaier dan religie, maar er is geen groter avontuur dan dagelijks zoals Henoch en Noach te wandelen met de Heere God. Die wandel met God is bij mij begonnen op 21-jarige leeftijd. Ik verbleef in Israël en na de Jom Kippoer oorlog in 1973 reisde ik naar de Negev-woestijn, waar ik mijn eigen hut bouwde van palmtakken. Op een zeker moment maakte ik mijn rugzak leeg, en daar viel mijn Bijbeltje op de grond! Ik had hem gekregen toen ik 12 jaar oud was. Mijn moeder had hem stiekem in mijn rugzak gedaan, toen ik ging reizen. Ik was na de oorlog in 1973 oprecht op zoek naar de zin van het leven, maar had nooit aan mijn Bijbel gedacht.

Toen ik de Bijbel begon te lezen kwam de Heere Jezus al snel in beeld, en het eerste wat ik dacht was: Jezus is een super hippie! Uiteindelijk kwam ik bij het kruis en besepte ik: Als ik de Heere Jezus aanneem in mijn hart, dan heeft dat gevolgen. Ik mag dan niet meer voor mijzelf leven! De woorden van Galaten 5:1 gaven de doorslag. Als je waarlijk vrij wilt zijn, dan heeft de Heere Jezus je vrij gemaakt; laat je niet opnieuw een slavenjuk opleggen! Op een avond diep in de woestijn heb ik mijn zonden beleden en de Heere Jezus aanvaard als de Heer en Heiland van mijn leven. De volgende dag wist ik dat er een wonder gebeurd was. Ik begon direct over de Heere Jezus te praten.

Van kopje thee tot logé

Uiteindelijk kwam ik terecht in een oase in de Sinai-woestijn, die Dahab heette. Mijn hut was iedere dag vol met Israëli's, bedoeïenen en rondtrekkende jongeren uit verschillende landen. Ik had ondertussen veel Bijbels in verschillende talen ter beschikking gekregen en vertelde over het nieuwe leven in de Heere Jezus. Op een dag wandelde ik weer alleen door de woestijn, met twee jerrycans vol water. Opeens stopte er een auto met een kolonel van het leger, zijn naam was Israël Segal. Ik voelde direct dat dit een speciale ontmoeting was. Ik nodigde hem uit voor een kopje thee in mijn hut. Hij zei: Ik blijf maar vijf minuten. Het werden echter drie weken, en hij liep constant achter mij aan als ik kinderen verzorgde met mijn eerste hulp en het evangelie bracht op het strand.

Iedere avond zat hij intensief te luisteren naar de Bijbelstudies en hielp met zijn mondharmonica als we Joodse liederen zongen. Tot diep in de nacht bleef hij maar praten over zijn verleden. Hij was als arme Joodse jongen in Roemenië opgegroeid, en hij zag

de vele treinen met Joden naar Duitsland vertrekken. Op wonderlijke wijze overleefde zijn familie de oorlog, en vertrok naar Israël. Zijn jeugd was zo hard en toen hij in het leger ging, leek dat op een vakantieoord. Hij kreeg voor het eerst drie maaltijden op een dag. Hij overleefde vijf oorlogen en kreeg door heldendaden een steeds hogere rang. Een van zijn soldaten was de latere premier Benjamin Netanyahu. Ook werd hij eens dodelijk verwond en kwam in een mortuarium terecht. Na een dag kwam hij weer tot bewustzijn.

Hij heeft een tijdlang de soldaten van Idi Amin getraind. Tijdens zijn laatste opdracht was hij verantwoordelijk voor de noordgrens tussen Israël en Libanon. En daar kwam hij voor het eerst in contact met christenen uit Amerika, want hij moest hun radiozender (Voice of Hope) beschermen. Door hen kwam hij bij een gebedsontmoeting. Het was heel anders dan in de synagoge en zijn hart werd diep geraakt. Na drie weken zei Israël opeens tegen mij: Johan, het kostbare bloed van de Heere Jezus heeft ook mij gereinigd van al mijn zonden!

Een nieuwe toekomst

Hij ging met pensioen uit het leger en werd daarna verpleger. Tijdens de opleiding ontmoette hij zijn vrouw Melka, die ook de Heere Jezus van harte lief kreeg. Samen kregen ze zeven kinderen en hun oudste dochter Moriel is getrouwd met Jeftha, een zoon van de familie Ooijen die de boodschap 'Jezus redt' op hun boerderij heeft staan. Israël getuigt samen met een Arabische broeder in het noorden van Israël. Hij heeft al zijn vroegere soldaten, inclusief Benjamin Netanyahu, zijn getuigenis toegestuurd. Met een dankbaar hart schrijf ik dit nu, want in Israël zien wij de Heere krachtig aan het werk. Zodra zij zich bekeren, haalt de Heere God de bedekking weg net als bij ons (2 Kor. 3:16). Toen ik in 1974 tot geloof kwam, waren er ongeveer 300 Joodse gelovigen. Dat zijn er nu duizenden. Wij weten dat de Heere nog een toekomst voor Israël heeft. Het elfde hoofdstuk van de Romeinenbrief spreekt daar duidelijk over.

Mag ik u of jou ook voorbede vragen voor het evangelisatiewerk onder Joden en Arabieren? Zij hebben de Heere Jezus net zo hard nodig als wij. Er is maar één Naam gegeven onder de hemel waardoor wij behouden worden. Op 54-jarige leeftijd heeft de Heere mij een vrouw gegeven. Linda was weduwe en nu mag ik zelfs overgrootvader zijn. Zoals ik al schreef: het leven is vol met fijne verrassingen. Zijn Shalom (= maximale harmonie) toegewenst.

VLEES NOCH VIS

Op een warme oktoberavond benam Jesse Kilgore, een jonge student, zichzelf het leven. Het lezen van Richard Dawkins *The God Delusion* was zo ondermijnd voor zijn christelijke levensbeschouwing dat hij het vooruitzicht met dit atheïstische perspectief te moeten leven, niet aankon.

Een extreem geval – maar het illustreert de nietsontziende destructiviteit van het neodarwinisme voor het christelijk geloof. De evolutietheorie biedt immers een verklaring voor de werkelijkheid zonder daarbij God nodig te hebben. Daarmee is het – in de woorden van bioloog William Provine – de grootste motor van het atheïsme ooit bedacht.

Evolutionair bioloog Douglas Futuyma brengt het scherp op noemer als hij de consequenties van de evolutietheorie uit de doeken doet. 'Als de wereld en zijn schepselen puur door materiële, fysieke krachten ontwikkelden, kunnen ze niet ontworpen zijn en hebben ze geen bestemming of doel.' Provine beschrijft haarfijn de wereldbeschouwelijke implicaties hiervan. 'Het begint met het opgeven van een actieve godheid, vervolgens van de hoop dat er een leven is na de dood. Als je die twee opgeeft, volgt de rest heel makkelijk. Je geeft de hoop op dat er een immanente moraliteit is. En, ten slotte, er is geen menselijke vrije wil. Als je gelooft in evolutie, kun je niet hopen op enig idee van vrije wil. Er is überhaupt geen hoop dat er enige diepe zin is in het leven: we leven, we sterven, en wij zijn er helemaal geweest als we sterven.'

Gezien het enorme aanzien dat het neodarwinisme geniet en de verlegenheid die dit bij christenen oproept, is het niet vreemd dat er gezocht wordt naar synthese. Is het neodarwinisme wel zo bedreigend? Moeten we opteren voor antithese? Of kan het ook anders? Velen menen van wel.

De fysicus Karl Giberson schreef enige jaren geleden dat de dichotomie tussen evolutie en schepping verkeerd is. En hij spreekt voor velen. Zo meent de bekende christenfilosoof Alvin Plantinga dat de mutaties van de evolutie door God gepland zijn.

Hoe aannemelijk deze gedachte ook is, ze heeft tegelijkertijd iets verbazingwekkends. Walter Rossiter, evolutionair bioloog, die enkele jaren geleden van atheïst christen werd, noemt het samengaan van evolutie en christelijk geloof een verbazingwekkend naast elkaar zetten van twee – in zijn ogen – onverenigbare posities.

Een belangrijke reden om theïstische evolutie af te wijzen wordt door de evolutietheorie zelf aangedragen.

Aanhangers van theïstische evolutie menen dat God op bepaalde momenten ingrijpt en zo het evolutieproces stuurt. Maar evolutie is per definitie een blind proces dat alle kanten op kan gaan. In de woorden van de bekende paleontoloog Stephen Jay Gould: 'We hadden er net zo goed niet kunnen zijn. En als je de tape zou terugdraaien en opnieuw zou beginnen, zou de uitkomst volslagen anders zijn.' Het is tegenstrijdig om te stellen dat zo'n proces enig beoogd doel kan bereiken. Iets kan niet bedoeld én onbedoeld zijn.

Kerngedachten

Daarnaast kan de theologie van theïstische evolutie de lakmoesproef van christelijke orthodoxie niet doorstaan. Je kunt niet God en Darwin hebben, zonder iets wezenlijks los te moeten laten. Dat betreft bijvoorbeeld de verhouding tussen Schrift en werkelijkheid. Theïstische evolutie gaat uit van twee kerngedachten: dat God de ultieme schepper is en dat evolutie de ontwikkeling van het leven op aarde beschrijft. Er is echter geen noodzakelijke relatie tussen die twee aannames: de aanname dat God Schepper is vereist niet dat evolutie het mechanisme van schepping is. God zou ook op een andere manier geschapen kunnen hebben. Echter, wanneer je uitgaat van de juistheid van de tweede aanname – dat evolutie waar is –, beïnvloedt dat onvermijdelijk de eerste aanname. Als Darwin gelijk heeft, dan bepaalt zijn theorie de manier waarop de Schepper gewerkt moet hebben. We lezen het scheppingsverhaal dus door de bril van de evolutie – niet andersom.

De natuur en de Schriftuur kunnen niet in conflict zijn, zo stellen aanhangers van theïstische evolutie. En dus legt de Schriftuur het loodje ten opzichte van het dictaat van de natuur, in casu de evolutie. De evolutie heeft gelijk, de Schrift is plooibaar, open voor correctie of alternatieve interpretaties. De Schrift danst op de muziek van de wetenschap. Dat is een ontoelaatbaar verstaan van de verhouding natuur-Schriftuur.

Een dergelijke lezing van de natuur leidt op meerdere punten tot conflict met de Schrift. In de eerste plaats impliceert theïstische evolutie een deïstisch godsbeeld; er is geen actieve betrokkenheid van God op de werkelijkheid. De god van de theïstische evolutie is een god die hooguit de boel in gang zet en vervolgens miljarden jaren wacht tot de eerste mens op het toneel verschijnt en dan pas actief op de werkelijkheid betrokken

raakt. De christenfilosoof James Anderson vergelijkt de god van de theïstische evolutie met een geheim agent die voorzichtig alle sporen van zijn activiteiten uitwist. Dit is zo anders dan het Bijbelse beeld van God Die actief betrokken is op de werkelijkheid en desnoods, als Hij het nodig acht, de natuurwetten doorbreekt.

In de tweede plaats: de kern van het darwinisme is de gedachte dat evolutie plaatsvindt door mutaties; we weten echter inmiddels dat in vrijwel bijna alle gevallen deze mutaties beschadigingen zijn in het DNA; feitelijk is er sprake van degeneratie in plaats van progressie. De gedachte dat God mogelijk evolutie gebruikte, 'maakt Hem de auteur van grote destructie en pijn (...) Kwaad, kosmisch onrecht, lijden en dood zijn precies de mechanismen die God gekozen heeft te gebruiken in het scheppingsproces', aldus Walter Rossiter. Misschien is dit nog wel het meest fundamentele argument. Hoe verhoudt de god van de evolutie zich tot de God en Vader van de Heere Jezus Christus? Hoe verhouden zich de 'struggle for life' en de 'survival of the fittest' tot de God van Israël, Die juist een kennelijke voorkeur heeft voor al wat zwak en gebroken is?

Verder leidt theïstische evolutie tot een nieuw verstaan van de zonde. Als Giberson zegt dat 'zonde vooral zelfzucht [is]', is dat een lachertje. Zelfzucht is immers dé drijvende kracht achter evolutie. Hoe kan datgene wat God blijkbaar als motor van de evolutie beoogd heeft ineens zonde heten? Als zelfzucht de basis van de zonde is, noem het hoe je het noemen wilt, maar noem het geen zonde.

Dat geldt ook voor het verstaan van de erfzonde. Volgens gangbare opvattingen stamt de huidige mensheid af van zo'n 10.000 verschillende voorouders. Maar hoezo zou je delen in een schuld van een ander als je niet eens van hem afstamt?

Laatste Adam

Dat geldt ook voor de toekomstige verheerlijking van de christen. Paulus verbindt in 1 Korinthe 15 het dragen van het beeld van de laatste Adam, Christus, aan het gedragen hebben van het beeld van de eerste Adam (1 Kor. 15:49). Dit wordt uiteraard problematisch voor diegenen die niet van hem afstammen – en dat zijn er nogal wat als theïstische evolutie een feit is. We kunnen het beeld van de laatste Adam alleen dragen als we ook het beeld van de eerste Adam gedragen hebben – en dus ook van hem afstammen.

Ten slotte, theïstische evolutie verhoudt zich ook moeizaam met een klassiek verstaan van de scheppingsorde: waar volgens Paulus Adam eerst gemaakt is en daarna Eva – en dat heeft consequenties voor het huwelijk en het gemeentelven – is de prioriteit van Adam in een theïstisch-evolutionair kader niet vol te houden.

Kortom, wie klassiek christelijk geloof wil verenigen met evolutie, komt in de knel. Theïstisch evolutionisme is een gedrocht, vlees noch vis. Onverteerbaar vanuit consequent christelijke orthodoxie, onaanvaardbaar voor naturalisten. Het is of theïsme of evolutie – maar het samenvoegen van die twee is eten van twee walletjes.

Met toestemming overgenomen uit het Reformatorisch Dagblad van 9 september 2017.

Dit artikel is een weergave van het referaat dat de auteur op 29 augustus hield tijdens de presentatie van het boek van prof. dr. M. J. Paul, 'Oorspronkelijk'.

Weblinks met alle presentaties rondom dit onderwerp

<https://www.rd.nl/meer-rd/wetenschap-techniek/vragen-en-antwoorden-tijdens-boekpresentatie-oorspronkelijk-1.1428661> , ook te bereiken via: www.rd.nl/vragen

Adressen van de eerdere bijdragen rond deze avond:

<https://www.rd.nl/meer-rd/wetenschap-techniek/terugkijken-thema-avond-bijbel-en-schepping-1.1425550> (met de presentaties)

<https://www.rd.nl/vandaag/binnenland/prof-degens-mutaties-leiden-niet-tot-evolutie-maar-tot-degeneratie-1.1425526>

<https://www.rd.nl/vandaag/binnenland/dr-m-klaassen-het-is-%C3%B3f-bijbel-%C3%B3f-evolutie-1.1425520>

<https://www.rd.nl/opinie/commentaar/aanpassing-bijbelse-boodschap-aan-evolutiegedachte-raakt-hart-evangelie-1.1425522>

Andere opiniebijdragen over dit thema: <https://www.rd.nl/thema/wetenschap/geloof-en-wetenschap>

In haar woorden klinkt haar koninklijke waardigheid door. Scharlaken is ook de kleding van koningen (vgl. Matt. 27:28). De bruid gebruikt geen platvloerse of vuile taal, maar woorden die goed zijn, terwijl haar lippen onder het gezag van de koning staan.

Eén van de contrasten tussen ons leven in de zonde en ons leven als christen is de taal of de woorden die wij gebruiken. In de woorden die we vroeger spraken was niets van en voor God. Onze mond stond in dienst van ons eigen verdorven hart, terwijl we bralden: *'Onze lippen zijn van ons! Wie is heer over ons?'* (Ps. 12:4-5). Dit geldt trouwens niet alleen voor de grootsprekers, maar ook voor uiterst beschaafde taalgebruikers. Er is niets van en voor God bij. De gelovige roemt niet in zichzelf, maar in de Heer. Dat laat hij horen, want zijn hart en zijn mond zijn vol van Christus en Zijn liefdewerk op het kruis. Hij zal zijn lippen niet beletten om Hem te eren (Ps. 40:10), maar *'voortdurend een loffer brengen aan God, dat is [de] vrucht van [de] lippen die Zijn Naam belijden'* (Hebr. 13:15).

Daarmee staat ook de *'opengesprongen granaatappel'* in verband, waaraan de bruidegom moet denken als hij haar *'slapen'* ziet. De slapen zijn de zijkant van het hoofd, achter de ogen. Het zijn de kwetsbare plekken in de schedel. De granaatappel wijst op een volheid van leven in de vele zaadjes die erin zitten. Elk zaadje is sappig, zoet en rood. Dat de granaatappel opengesprongen is, wijst erop dat die volheid voor de bruidegom zichtbaar is.

We kunnen de slapen verbinden met het *gedachteleven*. Niemand ziet onze gedachten, maar de Heer Jezus ziet ze wel. Alle verborgen gedachten van iedereen zijn voor Hem als een open boek (Hebr. 4:12-13). Van de gelovigen veronderstelt Hij – in het beeld dat we hier voor ons hebben – dat hun gedachten naar Hem uitgaan en dat ze met David tegen Hem zeggen: *'Laat de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart welgevallig zijn voor Uw aangezicht, HEERE, mijn Rots en mijn Verlosser!'* (Ps. 19:15).

De gedachten worden hier met de sluier verbonden. In vers 1 is de sluier ook al genoemd. Daar hebben we gezien dat het een beeld is van toewijding *aan* en afzondering *voor* de Heer Jezus. Hier zien we dat het gedachteleven vol is van Hem, juist omdat er voor de gelovige niemand anders belangrijk is dan Hij alleen. De Heer Jezus ziet de gelovige als iemand die de dingen zoekt en bedenkt die boven zijn, waar Hij is (Kol. 3:2-3).

De *'overdenking van Hem'* is *'aangenaam'* (Ps. 104:34), zowel voor de gelovige als voor Hem. De gelovige overdenkt Zijn wet, dat is Zijn Woord, dag en nacht (Ps. 1:2; 119:97, 148). Hij overdenkt al Zijn werken (Ps. 77:13). Hij overdenkt Zijn bevelen (Ps. 119:15, 78). Hij overdenkt Zijn wonderen (Ps. 119:27). Hij overdenkt Zijn verordeningen (Ps. 119:48). Hij overdenkt Zijn getuigenissen (Ps. 119:99). Hij overdenkt al Zijn daden (Ps. 143:5). Al deze overdenkingen zijn tegelijk een bescherming tegen de aanvallen van de satan op zijn zwakke, zwerfzieke gedachteleven.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl